

Дома нема що її лишити, бо тут ледви чи чого навчить ся тут ріжні перешкоди. Марійка схоче помагати мамі в господарстві і від того ніхто, її не вдержить, а така наука нічого не варта. Я гадаю так: дати їй до Самбора до шостої класи, а при тім наняти їй доброго вчителя, щоб її приготавлював до вступного іспиту до семинарії. Я в Перемишлі розпитаю докладно: пришлю цілий плян науки.

— А я кажу, що зараз буде романс із тим якимось учителем — каже Павця „ не ждучи, чи їй хто заперечить, чи й може образить ся, встала люта з канапи і вийшла статним кроком, звеликою повагою, тягнучи хвіст свого сарафана за собою до другої кімнати. Вона мала те задоволенє, що таки вколола когось своїм говоренєм і з того була кожного разу дуже рада.

Сим разом одначе ніхто на неї не зважав. Батькам подобала ся дуже Олесева гадка. Тепер треба лиш було її виконати. Се мав заорудувати о. Григорій у Самборі сам, порадивши ся вперед свого друга, гімназьяльного катехита, о. Ясинецького.

— Мушу се сказати дівчині, — каже їмость. — Тож то втішить ся! Наука, то її ідеал.

Їмость виходила з кімнати, коли саме станула в порозі молода, чотирнацятилітня дівчина. Була се Марійка.. Вона саме вертала з шпіхліра з ключами. Хто-б її побачив у тім буденнім одязі, був би очарований її появою. Була се на при-чуд гарна дівчина. Струнка, висока, з чорним густим волосєм, що сплетене в одну косу, звисало на плечех по білім кафтану низше пояса. Такі самі чорні густі брови над темно-синіми очима. Личко смагляве, прикрашене гарним здоровим румянцем, гарний носик, малинові усточки — ось і вся Марійка.

Їмость, стрітивши її, усміхнула ся.

— Чого мамунця усміхають ся?

— Будеш, доню, вчити ся, так як ти собі сього бажала.

— Ну, слава Богу, — каже Марійка.

Кинула ключі на комоду і стала по черзі цілувати батька і маму. Потім стала крутити ся і танцювати по кімнаті. Прискочила до брата, що стояв іще біля печи насуплений.

— Сервус, колега... Ну, може нї?... Покінчу семинарию і буду учителькою... ну бо!- Чого насупив ся, як сич?